

[Poul Hansen (Kalundborg).]

med denne oprensning. Derimod vil jeg gerne knytte en samlet kommentar til samlingens færdige resultater. Disse resultater er kun blevet mulige ved forhandlinger, hvor både regeringen og oppositionen eller dele af oppositionen har måttet give indrømmelser i forhold til de principielle opfattelser, for at der kunne samles de nødvendige flertal. Sådan er vilkårene nu engang for en mindretalsregering, sådan var de også for den forrige regering, der heller ikke fik sine forslag igennem i den form, hvori de blev fremsat.

Derfor synes jeg heller ikke, at samlingens forløb kan give næring til den mytedannelse, som man i visse dele af pressen dyrker med megen flid, myten om det såkaldte liberale flertal. Iøvrigt ved jeg heller ikke af, at dette flertal har manifesteret sig særlig stærkt eller samlet eller på anden måde overbevisende i denne samling. Ved adskillige afstemninger har der jo været både slinger i valsen og splittelse i rækkerne indenfor den liberale front, hvis man til den henregner foruden venstre og det konservative folkeparti også det radikale venstre og retsforbundet. Ikke mindst de sidste dage, ja, ikke mindst denne formiddag, har givet overbevisende vidnesbyrd om, at det forholder sig så som så med samlingen på den liberale front, og jeg vil jo tro, det vil give sin egen baggrund for de taler, vi nu i sommer fra oppositionen skal høre om denne liberale front.

Men erkender man måske, at det er så som så med stillingen overfor det gennemførte stof herinde, så er det, ligesom man søger trøst i den holdning, oppositionen har udvist overfor de af regeringens reformforslag, som er fremsat, men ikke gennemført, og som forøvrigt ingen havde ventet færdigbehandlet i denne samling.

Denne betragtning gælder mindre monopolloven, overfor hvilken der både fra radikal og fra venstres side blev udtrykt betydelig forhandlingsvilje, men så meget mere de to store reformkomplekser, som vi nylig har haft til behandling, og som jeg til slut skal gøre blot et par enkelte bemærkninger om, nemlig skattereformen og boliglovene.

Må jeg først sige, at jeg indtil videre betragter de udladninger, som vi ved den lejlighed oplevede navnlig fra de konservative

ordførere — og det gælder ganske særlig ordføreren vedrørende skattereformen — som mere fremkaldt af agitatoriske end af saglige hensyn.

Denne betragtning kunne måske også gælde det ærede medlem hr. Sønderups forsøg på at antyde russerskræk her i formiddag. De vælgergrupper, der bar den tidligere regering, er jo tydeligt for alle inde i en skuffelsens og passivitetsperiode. Vi så det klart ved kommunevalgene den 2. marts. Måske er der endog opbrud i luften — hvad ved jeg. Der er derfor ikke noget at sige til, at man nu forsøger at få samling på tropperne, og det er formentlig i dette formåls tjeneste, man noget hektisk og nervøst søger at fremstille den nuværende regering som eventyrets grusomme drage og sig selv som den ædle Skt. Jørgen, der skal værne folket mod dragens anslag. Det går noget ud over den saglige forhandlingsvilje, men det kors må vi bære. Dog vil jeg advare imod, at man går for vidt i den slags forestillinger. Jeg fandt for nogle dage siden et fyndord i et blad — iøvrigt et venstreblad — og det lød sådan: stolthed er en fattig trøst på en kold aften. I disse dage er sommeren over os, men den situation kan indtræffe, da de ærede medlemmer af oppositionen må sande, at afvisende stolthed er en fattig trøst — på en kold aften.

Jeg er overbevist om, at det er rigtigt af bolig- og indenrigsministeren at gribe om nælden i det komplicerede spørgsmål om de forskellige huslejeniveauer. Debatten herom i folketinget var oplysende for befolkningen; den viste, såvidt jeg kan skønne, ganske klart, at der ikke er håb om at fastholde det lave lejeniveau i de ældre ejendomme i en uoverskuelig tid fremover. Det vil sige, at valget kort fortalt står mellem en lejeforhøjelse, der helt og fuldt går i grundejernes lommer — således som venstre og det konservative folkeparti åbenbart ønsker det — og en kontrolleret lejeforhøjelse, hvoraf grundejerne får en part til at varetage ejendommenes vedligeholdelse, og hvoraf den anden part inddrages af samfundet til nedbringelse af lejen i nye ejendomme. Når det er stillingen, forekommer det mig ikke, at valget kan være vanskeligt at træffe for langt den overvejende del af befolkningen.

Skattereformen har alle været enige om er stærkt tiltrængt. For os er det væsentlige